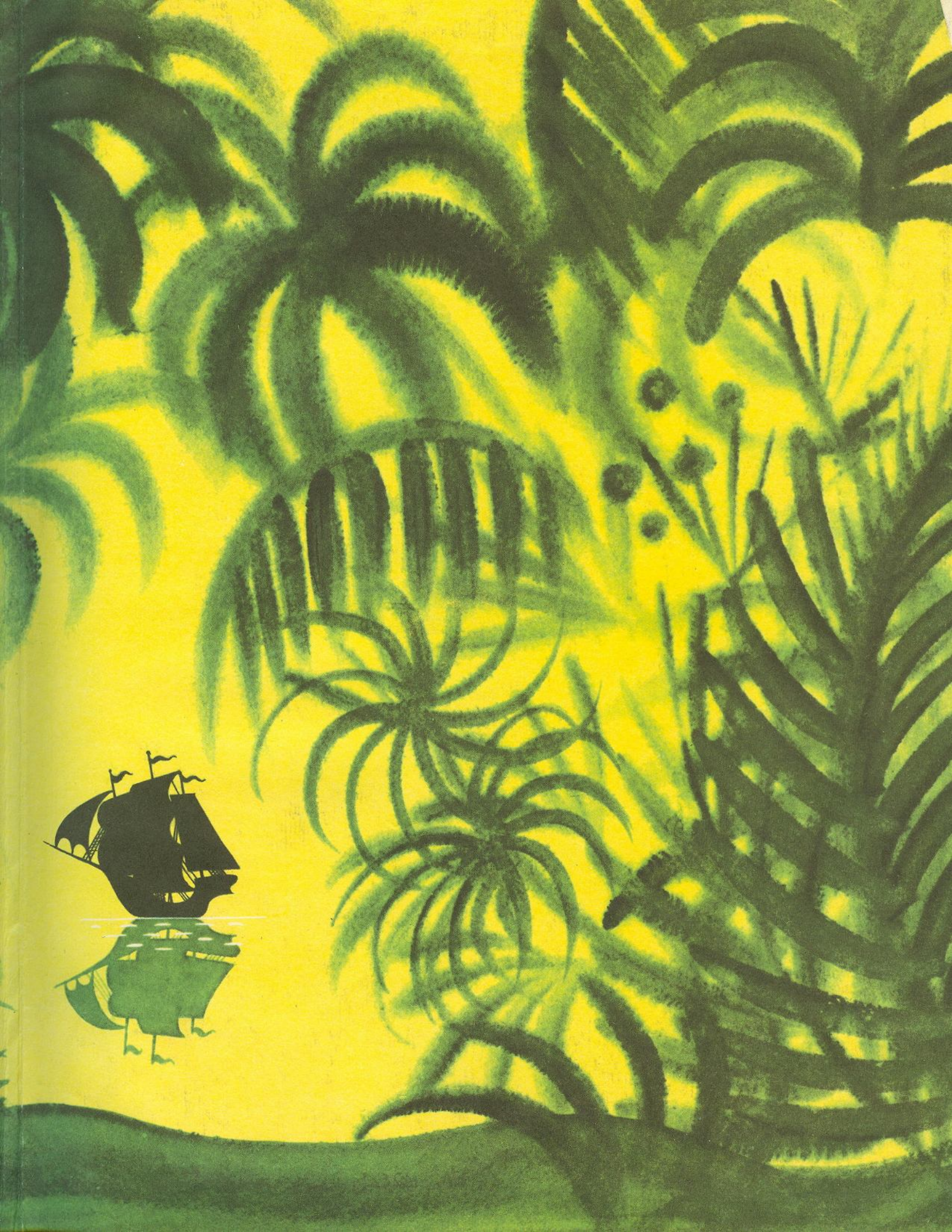

KORNEI CIUKOVSKI
DOCTORUL
АУМАДОАРЕ

KORNEI
CIUKOVSKI

DOCTORUL
AUMĂDARE

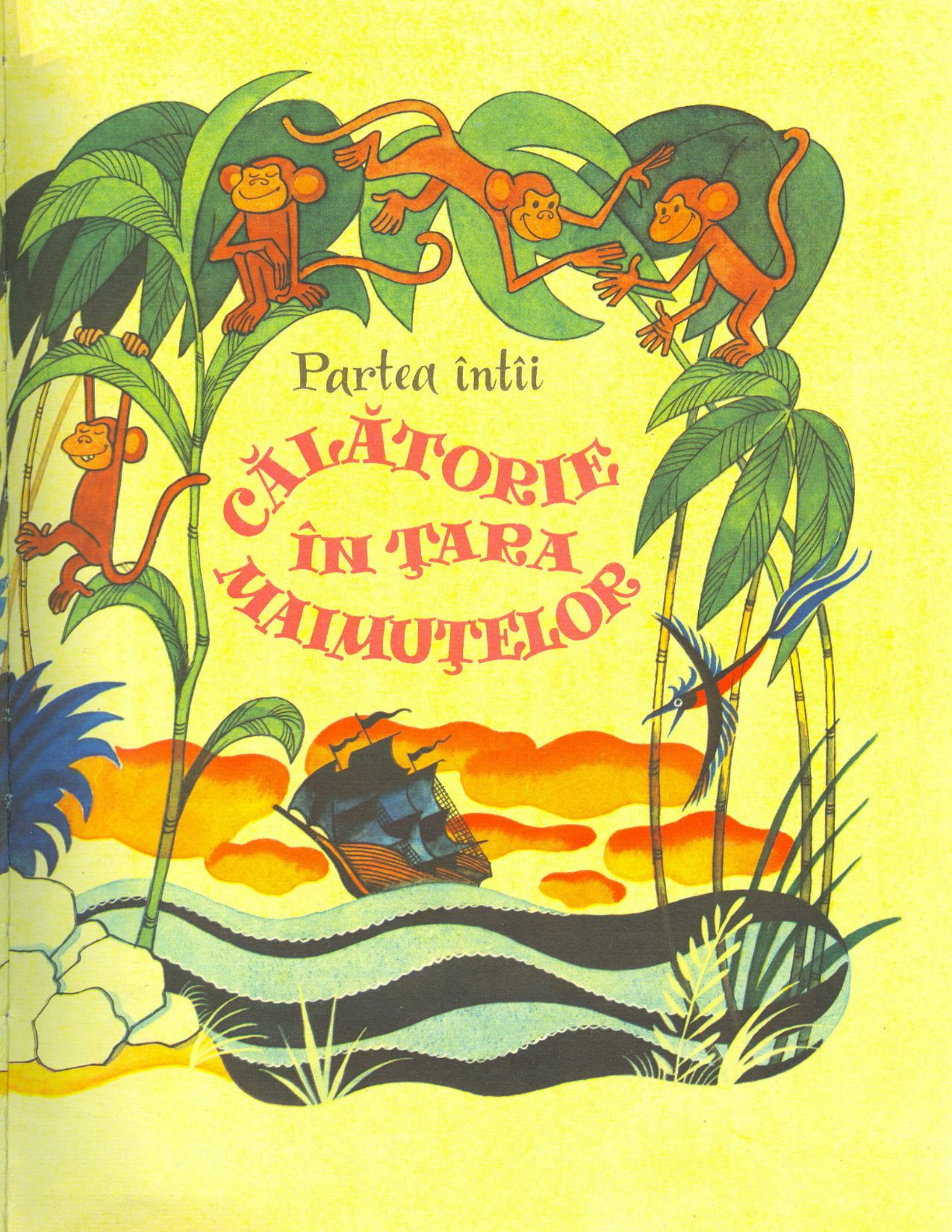
(DUPĂ HUGH LOFTING)

Ilustrații de V. Cijikov

În românește de Nic. Iliescu

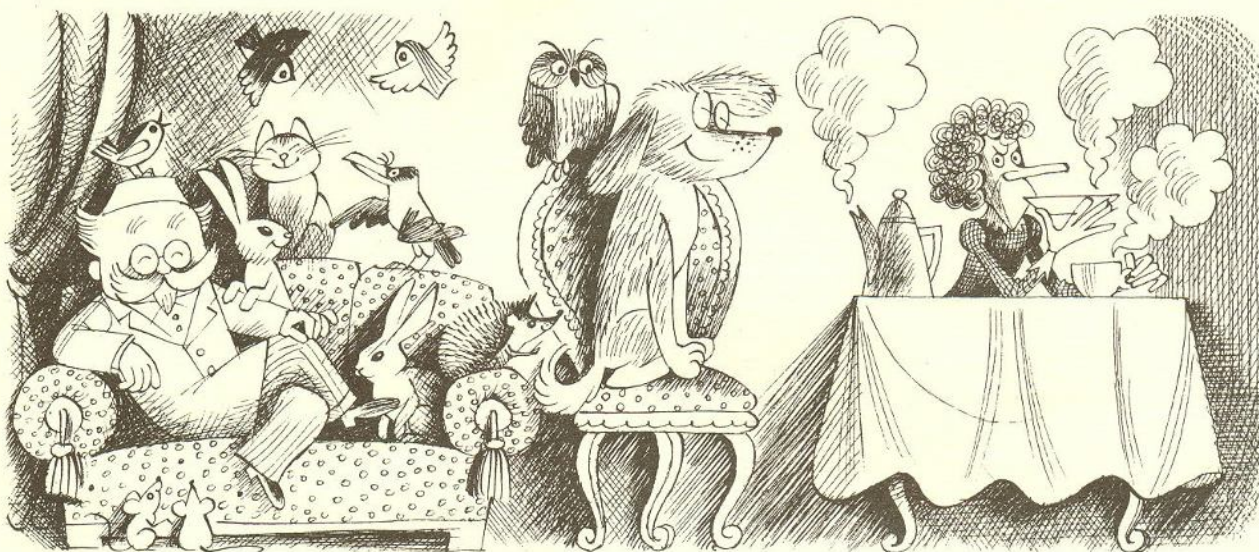
•
EDITURA ION CREANGĂ, București
EDITURA MALÎȘ, Moscova

Partea întâi

CĂLĂTORIE
ÎN ȚARA
MAIMUTELOR

DOCTORUL ȘI ANIMALELE SALE

A fost odată un doctor tare cumsecade, care se numea Aumădoare. El avea o soră rea, pe care o chema Varvara.

Cel mai mult pe lume doctorul iubea animalele.

În camera lui avea iepuri, în dulap o veveriță, în bufet o cioară, pe divan un arici țepos, iar în cufăr niște șoricei albi.

Dar, dintre toate animalele sale, doctorul Aumădoare îndrăgise cel mai mult rața Kika, câinele Avva, purcelușul Groh-Groh, papagalul Carudo și cucuveaua Bumba.

Varvara, sora cea rea, era supărată foc pe doctor, fiindcă ținea în cameră atâtea animale.

— Să le alungi numaidecât! striga ea. Nu sînt bune

decît să facă murdărie în casă. Eu nu vreau să trăiesc la un loc cu făpturile astea hidoase!

— Nu, Varvara, nu-s hidoase! zicea doctorul. Eu sînt foarte bucuros că le am pe lîngă mine.

De pretutindeni veneau la doctor să se lecuiască păstori, pescari, tăietori de lemne, țărani. El le dădea leacuri și toți se înzdrăveneau numaidecît.

Dacă vreun băiețel din sat se lovea la mîină sau se zgîria la nas, dădea fuga la Aumădoare și peste vreo zece minute îl vedeai, ca și cînd nimic nu se întîmplase, vesel și sănătos, jucîndu-se de-a prinselea cu papagalul Carudo, în vreme ce cucuveaua Bumba îl îmbia cu bomboane și mere.

Odată, la doctor veni un cal tare trist.

— Lama, vonoi, fifi, cucu! rosti calul încetișor.

Doctorul înțelese îndată că pe limba animalelor asta înseamnă: „Mă dor ochii. Dați-mi, vă rog, niște ochelari”.

Doctorul învățase de mult să vorbească pe limba animalelor.

— Capuchi, canuchi! îi spuse el calului.

Pe limba animalelor asta înseamnă: „Luați loc, vă rog”.

Calul se așeză. Doctorul îi puse o pereche de ochelari și durerea dispăru ca prin farmec.

— Ceaca! spuse calul și, fluturîndu-și coada, o porni la trap pe uliță.

„Ceaca” pe limba animalelor înseamnă „mulțumesc”.

Curînd doctorul Aumădoare dădu ochelari tuturor animalelor cu vederea slabă. Acum purtau ochelari și caii, și vacile, și pisicile, și cîinii. Pînă și ciorile cele bătrîne nu mai zburau din cuib fără să-și pună ochelarii.

Pe zi ce trecea, la doctor veneau tot mai multe viețuitoare. Veneau broaște țestoase, vulpi și capre, cocori și vulturi.

Doctorul Aumădoare îi vindeca pe toți, dar nu lua bani de la nimeni. Ce bani puteau să aibă broaștele țestoase și vulturii!

Curînd, în pădure apărură asemenea anunțuri:

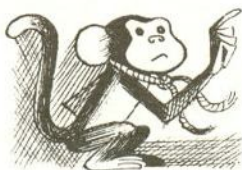
Pe zi ce trecea la doctor ven

n eau tot mai multe viețuitoare.

DOCTORU-AUMĂDOARE
A DESCHIS SPITAL.
VINDECĂ DE BOALĂ
ORICE ANIMAL!

Le atîrnaseră în copaci Vania și Tania, copiii vecinilor, pe care doctorul îi vindecase cîndva de scarlatină și pojar. Ei îl iubeau tare mult pe doctor și îl ajutau cu plăcere.

MAIMUȚA CICI

Într-o seară, cînd toate animalele se culcaseră, cineva bătu la ușă.

— Cine-i acolo? întrebă doctorul.

— Eu sînt, răspunse un glas firav.

Doctorul deschise ușa și în cameră intră o maimuță tare slabă și murdară. El o așeză pe divan și o întrebă:

— Ce te doare?

— Grumazul, răspunse ea și începu să plîngă.

Abia acum doctorul băgă de seamă că maimuța avea o funie legată de gît.

— Am fugit de la flașnetarul cel rău, spuse maimuța și se puse din nou pe plîns. Flașnetarul mă bătea, mă chinuia și mă tîra peste tot după el, legată de funie.

Doctorul luă foarfecele, tăie funia, apoi unse grumazul maimuței cu o pomadă miraculoasă și durerile dispărură ca prin minune. Pe urmă îmbăie maimuța într-o copaie și îi dădu să mănînce.

— Rămîi la mine, maimuțico, spuse el. Nu vreau să te mai chinuiască nimeni.

Maimuța era tare fericită. Dar, în vreme ce stătea la masă și ronțăia nucile pe care i le dăduse doctorul, în cameră

năvăli flașnetarul cel rău.

— Dă-mi maimuța înapoi! strigă el. E maimuța mea!

— Nu ți-o dau! spuse doctorul. Pentru nimic în lume nu ți-o dau! Nu vreau s-o mai chinuiești.

Furios, flașnetarul ridică mîna să-l lovească pe doctorul Aumădoare, dar doctorul îi spuse netulburat:

— Să pleci de-aici numaidecît! Iar dacă vrei bătaie, o să-l chem pe cîinele Avva și-o să te sfîrtece.

Avva intră degrabă în cameră și spuse amenințător:

— Hîrrr...

Pe limba animalelor asta înseamnă: „Șterge-o, că altfel te sfîșii!”

Speriat, flașnetarul o rupse la fugă mîncînd pămîntul. Maimuța rămase în casa doctorului. Animalele o îndrăgiră repede și o botezară Cici. În limba animalelor „cici” înseamnă „om de nădejde”.

Cum au dat cu ochii de ea, Tania și Vania au exclamat într-un glas:

— Vai ce drăgălașă și ce frumoasă e!

Numaidecît au început să se joace cu ea de parcă erau prieteni de cînd lumea. S-au jucat de-a prinselea, de-a v-ați ascunselea, apoi s-au luat toți trei de mîna și au dat fuga pe țarmul mării, unde maimuța i-a învățat dansul vesel al maimuțelor, care pe limba animalelor se cheamă „tkella”.

DOCTORUL AUMĂDOARE LA LUCRU

Zi de zi, la doctorul Aumădoare veneau fel de fel de animale bolnave: vulpi, iepuri de casă, foci, măgari, pui de cămilă. Pe unele le dorea burta, pe altele dinții.

Tuturor doctorul le dădea doctorii și toate se înzdrăveneau numaidecât.

Odată, la Aumădoare veni un ied fără coadă și doctorul îi cusu o coadă nouă.

Pe urmă, din adâncul pădurii, veni o ursoaică plângînd. Se tînguia jalnic, gemînd și scîncind, căci îi intrase în labă un ghimpe foarte mare. Doctorul scoase ghimpele, spălă rana și o unse cu pomada lui miraculoasă. Durerea trecu ca luată cu mîna.

— Ceaca! strigă ursoaica și porni voioasă spre bîrlog, la ursuleții ei.

Pe urmă la doctor veni, tîrîndu-se cu greu, un iepure bolnav, care abia scăpase din ghearele copoilor.

După el veni un berbec bolnav, care răcise rău și tușea. Apoi veniră doi pui de găină, care aduseră un curcan intoxicat cu ciuperci otrăvitoare.

Tuturor doctorul le dădu doctorii. Cu toții se înzdrăveniră pe loc și îi spuseră doctorului „ceaca”. Tîrziu, cînd bolnavii plecară, doctorul auzi un foșnet venind dinspre ușă.

— Intră! strigă doctorul.

În cameră intră un fluturaș trist:

— Aripioara mi-am ars la lumînare.

Ajută-mă, doctore Aumădoare,

Căci aripioara tare mă doare!

Doctorului i se făcu milă de fluturaș. Îl luă în palmă și-i cercetă îndelung aripioara arsă. Apoi zîmbi și zise vesel:

— Nu te-ntrista, fluturaș!

Șezi colea pe scăunaș:

Eu ți-oi coase din mătasă

O aripioară frumoasă,

Nou-nouță,

Tot micuță

Și pestriță!

Zicînd acestea, doctorul se duse în camera vecină și aduse

de acolo un maldăr întreg de petice de catifea, de atlas, de bumbac, de mătase în cele mai felurite culori: albastru, verde, negru. Doctorul scotoci îndelung printre ele și în sfârșit alege unul albastru-deschis, cu picățele purpurii. Și numaidecât croi din el cu foarfecele o aripioară de toată mîndrețea, pe care o cusu în locul celei arse.

Fluturașu-a mulțumit,
Luîndu-și zborul fericit
Spre poiana din pădure,
Cu fluturi și libelule.

Iar de la fereastra sa
Aumădoare-i spuse așa:
— Zburdă și te veselește,
Dar de flăcări te ferește!

Uite așa își petrecu doctorul toată ziua, îngrijindu-și bolnavii pînă seara tîrziu.

Sfîrșindu-și treburile, se culcă pe divan și adormi mulțumit. Și visă urși albi, cerbi și morse.

Deodată, cineva bătu iar la ușa lui.

CROCODILUL

În orașul în care locuia doctorul era un circ, iar la circ se afla un Crocodil mare. Acolo îl arătau oamenilor pentru bani.

Pe Crocodilul îl dureau dinții și veni la doctorul Aumădoare să-l vindece. Doctorul îi dădu un leac miraculos și durerea îi trecu ca luată cu mîna.

— Ce bine-i aici la dumneata! spuse Crocodilul privind de jur împrejur și lingîndu-se pe buze. Ai atîția iepurași, păsărele și șoricea. Ce grăsuți sînt și ce îmbietori! Dă-mi voie să rămîn la dumneata pentru totdeauna, nu vreau să mă mai întorc la stăpînul circului. El îmi dă mîncare proastă, mă bate și mă chinuiește.

— Bine, rămîi! spuse doctorul. Dar bagă de seamă, dacă mănînci vreun iepuraș sau vreo vrăbiuță, o să te-alung de-aici.

— Bine, spuse Crocodilul oftînd. Făgăduiesc să nu mănînc nici iepuri, nici veverițe, nici păsări.

Și Crocodilul rămase în casa doctorului.

Era foarte liniștit. Nu stingherea pe nimeni, stătea lungit sub pat și se gîdea întruna la frații și surorile sale care trăiau departe-depart, în Africa cea caldă.

Doctorul îl îndrăgise pe Crocodil și deseori stătea de vorbă cu el. Dar Varvara cea hapsînă nu-l putea suferi și cerea doctorului, mînioasă, să-l alunge.

— Nu vreau să-l mai văd! striga ea. E-așa de urît, cu dinții ăia mari și ascuțiți. Numai stricăciuni face. Ieri mi-a înfulecat fusta verde de pe fereastră.

— Foarte bine a făcut, zicea doctorul. Hainele trebuie puse în dulap, nu lăsate pe fereastră.

— Din pricina nesuferitului de Crocodil, continua Varvara, oamenii se tem să-ți mai calce pragul. Vin numai sărăntocii, de la care nu ieși nici un ban. Nu vezi că am ajuns săraci și nu mai avem nici cu ce cumpăra pîine?

— Nu-mi trebuie bani, răspundea doctorul Aumădoare. Mă simt foarte bine și fără bani. Animalele o să ne hrănească pe amîndoi.

PRIETENII ÎL AJUTĂ PE DOCTOR

Varvara spusese adevărul: doctorul nu mai avea nimic de mâncare. Trei zile a răbdat de foame. Terminase toți banii.

Animalele care trăiau în casa doctorului băgară de seamă că nu mai are ce mânca și începură să se îngrijescă de hrana lui. Cucuveaua Bumba și purcelușul Groh-Groh încropiră o grădină de zarzavat: purcelușul săpă pământul cu rîtul, iar cucuveaua Bumba semănă cartofi. Vaca îi aducea zi de zi, dimineața și seara, lapte. Găina îi aducea ouă.

Și toți începură să-l ajute pe doctor. Cîinele Avva mătura dușumelele. Tania și Vania împreună cu maimuța Cici îi aduceau apă de la fîntînă.

Doctorul era tare mulțumit.

— Niciodată în căsuța mea n-a fost atîta curățenie. Vă mulțumesc la toți pentru grija ce-mi purtați!

Copiii zîmbiră bucuroși, iar animalele răspunseră într-un glas:

— Carabuchi, marabuchi, bu!

În limba animalelor asta înseamnă: „Cum să nu te ajutăm? Doar tu ești cel mai bun prieten al nostru”.

Iar cîinele Avva îl linse pe obraz, zicînd:

— Abuzo, mabuzo, bah!

În limba animalelor asta înseamnă: „N-o să te părăsim niciodată și-o să-ți fim tovarăși credincioși”.

RÎNDUNICA

Într-o seară, cucuveaua Bumba zise:

— Ssst! Faceți liniște! Cineva zgreaptă la ușă. Parc-ar fi un șoricel.

Cu toții ciuliră urechile, dar nu auziră nimic.

— Nu-i nimeni la ușă, zise doctorul. Ți s-a părut.

— Nu, nu mi s-a părut, răspunse cucuveaua. Aud cum zgreaptă cineva. E un șoarece sau o pasăre. Puteți să mă credeți. Noi, cucuvelele, auzim mai bine ca oamenii.

Bumba nu se înșelase.

Maimuța deschise ușa și în prag se arătă o rîndunică.

Rîndunică iarna! Ce minune! Căci rîndunelele sînt plătînde și, îndată ce se anunță toamna, ele zboară spre Africa cea caldă. Sărmana, ce frig îi e! Stă în zăpadă și tremură.

— Rîndunico! strigă doctorul. Intră-n casă și treci lîngă sobă să te încălzești.

La început rîndunica se temu să intre. Văzuse în cameră un Crocodil și credea că o s-o mănînce. Dar maimuța Cici îi spuse că Crocodilul este blînd și cumsecade. Atunci rîndunica intră și, privind în jur, întrebă:

— Ciruto, chisafa, mac?

În limba animalelor asta înseamnă: „Spuneți-mi, vă rog, aici locuiește vestitul doctor Aumădoare?”

— Eu sînt Aumădoare, spuse doctorul.

— Am o mare rugămintă la dumneata, zise rîndunica. Trebuie să mergi neîntîrziat în Africa. Am venit special de acolo ca să te chem. S-au îmbolnăvit maimuțele.

— Ce le doare? întrebă doctorul.

— Le doare burta, spuse rîndunica. Zac întinse pe pămînt și plîng. Un singur om le poate salva — dumneata. Ia-ți

medicamentele și să plecăm degrabă în Africa! Dacă nu vii în Africa, toate maimuțele o să moară.

— Vai, spuse doctorul, aș merge cu plăcere în Africa. Mi-s dragi maimuțele și-mi pare rău că s-au îmbolnăvit. Dar n-am corabie. Ca să ajungi în Africa îți trebuie o corabie.

— Sărmanele maimuțe! spuse Crocodilul. Dacă doctorul nu se duce în Africa, o să moară toate. Numai el poate să le tămăduiască.

Crocodilul începu să plîngă cu lacrimi așa de mari, că pe dușumea porniră să curgă două pîrîiașe.

Deodată doctorul strigă bucuros:

— Totuși am să mă duc în Africa și-am să lecuiesc maimuțele bolnave! Mi-am adus aminte că un cunoscut de-al meu, bătrînul marinar Robinson, pe care l-am vindecat cîndva de friguri, are o corabie grozavă.

Își luă pălăria și porni spre căpitanul Robinson.

— Bună ziua, căpitane Robinson! spuse el. Fii bun și împrumută-mi corabia ta. Vreau să mă duc în Africa. Acolo, nu departe de pustiul Sahara, se află minunata Țară a Maimuțelor.

— Bine, spuse căpitanul Robinson. Îți dau cu plăcere corabia. Mi-ai salvat viața și mă bucur că-ți pot fi de folos cu ceva. Dar ai grijă să mi-aduci corabia înapoi, alta nu mai am.

— Fii fără grijă, zise doctorul. Ți-o aduc negreșit. Numai să ajung în Africa.

— Ia-o, ia-o! repetă Robinson. Dar ai grijă să n-o sfărîmi de stîncile de sub apă!

— Nu te teme, n-o s-o sfărîm, zise doctorul și, mulțumind căpitanului Robinson, porni în fugă spre casă.

— Pregătiți-vă! strigă el. Mîine plecăm în Africa!

Animalele se bucurară mult, începură să sară și să bată din palme. Maimuța Cici se bucura cel mai mult:

EU MĂ DUC ÎN AFRICA,
UNDE M-AM NĂSCUT!
AFRICA, AFRICA,
DRAG ȘI SCUMP PĂMÎNT!

— N-o să vă iau pe toți în Africa, zise doctorul Aumădoare. Aricii, liliicii și iepurii trebuie să rămână aici, în casa mea. Cu ei o să rămână și calul. O să iau cu mine pe Crocodil, pe maimuța Cici și pe papagalul Carudo, fiindcă ei sînt de fel din Africa, acolo trăiesc părinții, frații și surorile lor. În afară de ei, o să-i mai iau pe Avva, Kika, Bumba și purcelușul Groh-Groh.

— Dar pe noi nu? strigară Tania și Vania. Noi rămînem aici fără tine?

— Da! răspunse doctorul, strîngîndu-le mîna cu putere. La revedere, prieteni dragi! Rămîneți aici și-aveți grijă de grădina și de livada mea. O să ne-ntoarcem curînd și-o să v-aduc din Africa un dar minunat.

Tania și Vania lăsară capul în jos. Dar, după ce se gîndiră puțin, rostiră:

— Ce să-i faci, sîntem încă mici. Drum bun! Cînd o să mai creștem, o să ne iei negreșit în călătoriile tale.

— Negreșit! spuse Aumădoare. Doar să mai creșteți puțin.

ÎN AFRICA

Animalele împachetară degrabă lucrurile și porniră la drum. Acasă rămaseră numai iepurii, aricii și liliicii.

Sosind pe țărmul mării, animalele zăriră o corabie grozavă.

Nu departe, pe o colină, aștepta căpitanul Robinson.

Rîndunica zbură înaintea corăbiei, ar

ătîndu-i doctorului Aumădoare drumul.

Vania și Tania, împreună cu purcelușul Groh-Groh și maimuța Cici, îl ajutară pe doctor să urce geamantanul cu medicamente.

Toate animalele urcaseră pe corabie și tocmai voiau să pornească la drum, când doctorul strigă:

— Stați puțin, vă rog!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Crocodilul.

— Așteptați! strigă doctorul. Vedeți, eu nu știu unde-i Africa! Trebuie să mă duc să întreb.

Crocodilul începu să rîdă:

— Nu e nevoie. Fii pe pace! Rîndunica o să-ți arate drumul. Ea a fost de multe ori în Africa. Rîndunelele zboară în Africa în fiecă toamnă.

— Bineînțeles! spuse rîndunica. O să-ți arăt bucuroasă drumul spre Africa.

Și zbură înaintea corăbiei, arătîndu-i doctorului Aumădoare drumul.

Rîndunica zbura spre Africa, iar doctorul Aumădoare cîrmea corabia pe urmele ei. Încotro zbura rîndunica, într-acolo se îndrepta și corabia.

Noaptea se făcea întuneric și rîndunica nu mai vedea.

Atunci aprindea un felinar mic, îl lua în cioc și zbura cu el; astfel doctorul vedea și noaptea și putea să-și conducă corabia.

Au mers ei ce-au mers, când într-o bună zi întîlniră în cale un cocor.

— Spuneți-mi, vă rog, pe corabia voastră se află vestitul doctor Aumădoare?

— Da, răspunse Crocodilul. Vestitul doctor Aumădoare se află pe corabia noastră.

— Rugați-l să se grăbească, spuse cocorul, că maimuțele se simt din ce în ce mai rău. Îl așteaptă cu mare nerăbdare.

— N-aveți grijă! spuse Crocodilul. Navigăm cu toate pînzele sus. Maimuțele nu mai au mult de așteptat.

Auzind acestea, cocorul zbură bucuros înapoi să spună maimuțelor că doctorul Aumădoare va sosi în curînd.

Corabia sălta iute pe valuri. Crocodilul stătea pe punte. Deodată zări niște delfini care veneau în întîmpinarea corăbiei.

— Spuneți-mi, vă rog, grăiră delfinii, nu cumva pe corabia asta se află vestitul doctor Aumădoare?

— Da, răspunse Crocodilul, vestitul doctor Aumădoare se află pe corabia asta.

— Fiți bun și rugați-l să se grăbească, fiindcă maimuțele se simt din ce în ce mai rău.

— N-aveți grijă! răspunse Crocodilul. Navigăm cu toate pînzele sus. Maimuțele nu mai au mult de așteptat.

A doua zi, de dimineață, doctorul zise către Crocodil:

— Oare ce se vede acolo, înainte? Parcă-i o fișie nesfîrșită de pămînt. Cred că-i Africa.

— Da, e Africa! strigă Crocodilul. Africa! Africa! Curînd o să ajungem în Africa! Uite struții! Uite rinocerii! Uite și cămilele! Uite elefanții!

AM AJUNS ÎN AFRICA,
UNDE M-AM NĂSCUT!
AFRICA, AFRICA,
DRAG ȘI SCUMP PĂMÎNT!

FURTUNA

Dar numaidecît se stîrni furtuna. Ploaie! Vînt! Fulgere! Tunete! Valurile erau atît de mari, că te apuca groaza cînd te uitai la ele.

Deodată se auzi un zgomot înfricoșător — trosc-tro-o-osc! — și corabia se înclină într-o parte.

— Ce-i asta? Ce s-a-ntîmplat? întrebă doctorul.

— Na-u-fra-giu! strigă papagalul. Corabia noastră s-a izbit de-o stîncă și s-a sfărîmat! Ne scufundăm! Să scape cine poate!

— Dar eu nu știu să înot! strigă Cici.

— Nici eu! strigă la rîndu-i Groh-Groh.

Începură să plîngă amarnic. Spre norocul lor, Crocodilul îi așează pe spinarea lui cea lată și o porni prin valuri drept spre mal.

Ura! Au scăpat teferi și nevătămați! Toți au ajuns cu bine în Africa. Dar corabia lor a pierit. Un val uriaș se prăvălise peste ea, sfărîmînd-o în bucățele.

Cum o să se-ntoarcă acasă? Căci altă corabie nu aveau. Ce-o să-i spună căpitanului Robinson?

Se lăsă întunericul. Doctorul și dobitoacele sale picau de somn. Erau uzi pînă la piele și tare osteniți. Dar Aumădoare nici nu se gîndea la odihnă:

— Iute, să pornim iute mai departe! Să ne grăbim! Trebuie să salvăm maimuțele! Bietele maimuțe sînt bolnave și m-așteaptă cu nerăbdare să le tămăduiesc!

DOCTORUL A DAT DE NECAZ

Deodată, Bumba se apropie de doctor și grăi înspăimîntată:

— Tăcere! Vine cineva! Aud niște pași!

Se opriă cu toții, ascultînd.

Din pădure ieși un moșuleț cu o claie de păr pe cap și cu o barbă sură și lungă pînă la pămînt.

— Ce faceți aici? Cine sînteți? Ce căutați aici? se răsti el.

— Sînt doctorul Aumădoare. Am venit în Africa să le-
cuiesc maimuțele bolnave.

— Ha-ha-ha! rîse moșulețul cel flocos. Auzi la el! Să lecuiască maimuțele bolnave! Da știți voi unde-ați nimerit?

— Nu, spuse doctorul. Unde?

— La tîlharul Barmaleus!

— La Barmaleus! exclamă doctorul. Barmaleus este cel mai rău om din lume! Mai bine murim, decît să ne predăm tîlharului! Haideți să fugim degrabă la maimuțele noastre... Ele ne-așteaptă plîngînd și trebuie să le vindecăm.

— Ba nu! spuse moșulețul cel flocos, rîzînd și mai tare. N-o să plecați nicăieri. Barmaleus îi omoară pe toți cei care-i cad în mînă.

— Să fugim! strigă doctorul. Să fugim! Putem scăpa! N-o să ne prindă!

Dar numaidecît le ieși în cale însuși Barmaleus.

— Hei, slujitorii mei credincioși! strigă el, fluturîndu-și paloșul. Luați-l pe doctorul ăsta nătîng cu dobitoacele lui nătînge și aruncați-i în temniță, după gratii! Mă socotesc eu mîine cu ei!

Slujitorii cei răi ai lui Barmaleus veniră degrabă, îl înhătară pe doctor, pe Crocodil și pe celelalte animale și-i duseră în temniță. Doctorul se împotrivea, luptîndu-se vitejește. Animalele mușcau, zgîriau, le scăpau din mîini, dar vrăjmașii erau mulți și puternici. Îi azvîrliră pe prizonieri în temniță, iar moșulețul cel flocos zăvorî ușa.

Cheia o dădu lui Barmaleus, care o ascunse sub pernă.

— Vai, sărmanii de noi! spuse Cici. N-o să mai ieșim niciodată din temnița asta. Zidurile sînt groase și ușile ferecate. N-o să mai vedem niciodată soarele, florile și pădurea. Vai, vai, sărmanii de noi!

Purcelușul începu să grohăie trist, cîinele se puse pe urlat. Crocodilul izbucni în plîns, și plîngea cu lacrimi atît de mari, că pe dușumea se formă o băltoacă.

